

## บทที่ 5

### สรุปและข้อเสนอแนะ

#### 5.1 สรุป

ในการคุ้มครองสิทธิการทำงานของคนทำงานที่ผิดกฎหมายที่เข้ามาทำงานในประเทศไทยเพื่อปรับให้เป็นแรงงานถูกกฎหมาย เป็นการศึกษาดังสิทธิตามกฎหมายระหว่างประเทศ อาทิ การคุ้มครองคนทำงานตามอนุสัญญาขององค์การสหประชาชาติ และอนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศ มาตรการการคุ้มครองคนทำงานที่ผิดกฎหมายที่เข้ามาทำงานเพื่อปรับให้เป็นแรงงานถูกกฎหมายตามกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย ประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์ และประเทศสาธารณรัฐเกาหลี และกฎหมายในการคุ้มครองคนทำงานที่ผิดกฎหมายที่เข้ามาทำงานในประเทศไทยเพื่อปรับให้เป็นแรงงานถูกกฎหมาย ได้แก่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 พระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 และพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ในการควบคุมและดำเนินการคนทำงาน แม้รัฐจะประกาศว่า คนทำงานที่ได้จดทะเบียนและได้รับบัตรอนุญาตทำงานแล้วจะได้รับค่าแรงตามสิทธิประโยชน์ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 รวมถึงสวัสดิการและมีสิทธิร้องเรียนต่อเจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่เมื่อผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายแรงงาน แต่ในความเป็นจริงปรากฏว่ามีคนทำงานจำนวนมากที่ไม่ได้รับค่าแรงขั้นต่ำตามกฎหมายที่ต้องทำงานเกินวันละ 8 ชั่วโมง การที่ทำงานเกินถือว่าเป็นค่าล่วงเวลา ถ้าใครลาป่วยหรือมีเหตุจำเป็นต้องลา ก็จะไม่ได้อำนาจหรืออาจถูกเลิกจ้างต่อไป นอกจากนี้คนทำงานจำนวนมากไม่ได้รับสวัสดิการใดๆและไม่มีสิทธิลาหยุดตามกฎหมาย โดยสวัสดิการซึ่งคนทำงานควรจะได้รับทั้งที่ตามเจตนารมณ์ของการคุ้มครองแรงงานก็คือ การคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานที่คนทำงานทุกคนต้องได้รับตามกฎหมายเสมอภาคกัน ไม่ว่าจะเชื้อชาติ สัญชาติ วัช หรือเพศใด และจะมีรูปแบบการจ้างงานอย่างไร สำหรับคนทำงานที่ผิดกฎหมายที่เข้ามาทำงานเพื่อปรับให้เป็นแรงงานถูกกฎหมาย คนทำงานจำนวนมากเข้าใจว่า เมื่อคนทำงานที่เข้าเมืองมาตามพระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2521 ย่อมไม่มีสิทธิหรือไม่สมควรได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย และสิทธิประโยชน์ต่างๆ ในการรักษาพยาบาล รวมทั้งหลักการและเงื่อนไขในการใช้บังคับเกี่ยวกับการควบคุมการเข้ามาทำงานของคนทำงาน ผู้เขียนได้ศึกษาถึงมาตรการทางกฎหมาย

ในการคุ้มครองคนทำงานที่เข้ามาทำงานอย่างถูกต้องตามกฎหมาย โดยการวิเคราะห์ถึงปัญหาการคุ้มครองคนทำงานที่เข้ามาทำงานอย่างถูกต้องตามกฎหมายในด้านปัญหาการควบคุมการเข้ามาทำงานของคนทำงาน ได้แก่ การจดทะเบียนคนทำงานและระบบการพิสูจน์สัญชาติ และการนำเข้าคนทำงานที่เข้ามาทำงานอย่างถูกต้องตาม MOU รวมถึงวิเคราะห์การบังคับใช้กฎหมายคุ้มครองแรงงาน อาทิ การถือบัตรประจำตัวและบัตรอนุญาตทำงานของคนทำงาน การจ้างงานของคนทำงานตามกฎหมาย รวมทั้งความปลอดภัยเนื่องจากอุบัติเหตุในสถานประกอบการของคนทำงาน เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและมีความเสมอภาคกันตามสิทธิการคุ้มครองคนทำงาน

จากการศึกษาพบว่า การคุ้มครองคนทำงานที่เข้ามาทำงานอย่างถูกต้องตามกฎหมายภายใต้กฎหมายคุ้มครองแรงงานในประเทศไทย ยังไม่มีบทบัญญัติออกมาเพื่อให้ความคุ้มครองคนทำงาน ทำให้มาตรฐานการปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคนทำงานที่ผิดกฎหมายที่เข้ามาทำงานในประเทศไทยเพื่อปรับให้เป็นแรงงานถูกกฎหมายในภาคธุรกิจและภาคอุตสาหกรรมได้ก่อให้เกิดปัญหา คือ คนทำงานไม่ได้รับความเป็นธรรมในการควบคุมการเข้ามาทำงานของคนทำงาน ทำให้เกิดการแสวงหาประโยชน์กับการบังคับใช้แรงงาน และกฎหมายคุ้มครองแรงงานไม่ได้ให้สิทธิในด้านการจ่ายค่าตอบแทนสำหรับบางกิจการ ไม่ได้รับค่าแรงขั้นต่ำ รวมถึงการให้สวัสดิการ และความปลอดภัยอันเนื่องมาจากการทำงาน โดยสรุปเป็นประเด็นต่างๆ ได้ดังนี้

1. ปัญหาการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานของคนทำงานที่ผิดกฎหมายที่เข้ามาทำงานเพื่อปรับให้เป็นแรงงานถูกกฎหมาย

การคุ้มครองคนทำงานที่ผิดกฎหมายที่เข้ามาทำงานในประเทศไทยเพื่อปรับให้เป็นแรงงานถูกกฎหมาย ย่อมได้รับการคุ้มครอง ตาม ปฎิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน โดยสามารถแยกประเด็นปัญหาได้ดังนี้

1.1 การไม่ได้รับการคุ้มครองสิทธิความเป็นมนุษย์ ตามข้อกำหนดขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ และอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิของแรงงานย้ายถิ่น และสมาชิกครอบครัว เพราะเจ้าหน้าที่ของรัฐมีการกระทำที่เป็นการข่มขู่เรื่องความเป็นอยู่ของคนทำงานในวันหยุด เช่น การขอลงไปปักในห้องพัก เป็นต้น

1.2 คนทำงาน จำนวนหนึ่งไม่รู้อิโหน่อิเหน่อถึงสิทธิที่ตนพึงได้ คนทำงานส่วนใหญ่เชื่อว่าคนที่คนทำงาน หลบหนีเข้าเมืองเข้ามาทำงานหนักและได้รับค่าตอบแทนที่ ทำให้คนทำงานละเลยประเด็นสิทธิมนุษยชนของแรงงาน ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยๆคือการทำงานที่ยาวนานตั้งแต่ 8.00 – 23.00 ทำงานที่สกปรกมาก อีกทั้งหักเงินค่าที่พักอาศัยเกินควร และไม่ได้ค่าแรงขั้นต่ำตามกฎหมายไทย

1.3 ถูกเลือกปฏิบัติโดยเจ้าหน้าที่รัฐ รวมทั้งการถูกผู้ประกอบการทั้งที่เป็นคนไทย และคนต่างประเทศกดขี่และเอาเปรียบด้านการจ้างงาน เช่น การไม่ได้รับสวัสดิการต่างๆ เหมือนแรงงานไทย

1.4 ปัญหาเรื่องใบอนุญาตการทำงานของคนทำงาน คนทำงานกลัวการถูกจับจากการหลบหนีเข้าเมือง ปัญหาเรื่องใบอนุญาตการทำงานของคนทำงาน ทั้ง passport และ visa บางผู้ประกอบการได้ยึดไว้เพราะกลัวว่าคนทำงานจะหลบหนี เมื่อคนทำงานจำเป็นต้องเข้ารับการรักษาในคลินิกเอกชนที่มีค่าใช้จ่ายสูงกว่าโรงพยาบาลของรัฐ ทั้งที่คนทำงานกลุ่มนี้ควรได้รับการคุ้มครองสิทธิ ด้านการรักษาพยาบาลซึ่งถือว่าเป็นสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานที่มนุษย์ทุกคนควรได้รับ และยังมีประเด็นในเรื่องไม่ได้รับเงินทดแทนในกรณีเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานอีกด้วย ส่วนผู้หลบหนีเข้าเมืองทำให้เข้าประเด็นของการค้ามนุษย์ การหลบหนีเข้าเมืองเพื่อมาใช้แรงงานหรือบริการเป็นการบังคับใช้แรงงาน ซึ่ง หมายความว่า การข่มขืนใจให้ทำงานหรือให้ บริการโดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียง หรือทรัพย์สินของบุคคลนั้นเองหรือของผู้อื่น โดยขู่ เชื้อด้วยประการใดๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือโดยทำให้บุคคลนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ ซึ่งเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่ร้ายแรง

1.5 การละเมิดสิทธิมนุษยชนของคนทำงานมักเกิดจากความไม่เข้าใจของเจ้าหน้าที่ระดับปฏิบัติเกี่ยวกับนโยบายคุ้มครองสวัสดิการของคนทำงานที่มีอยู่ จึงทำให้เกิดการละเมิดสิทธิมนุษยชนของคนทำงานยังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่อง ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยๆคือ การที่ผู้ประกอบการเก็บใบอนุญาตทำงานของคนทำงานไว้ที่ตนเอง ทำให้คนทำงานดังกล่าวอาจไม่ได้รับสวัสดิการในการรักษาพยาบาล

## 2. ปัญหาการควบคุมการเข้ามาทำงานของคนทำงาน

2.1 การจดทะเบียนคนทำงาน เกิดจากความไม่สอดคล้องของการเปิดอนุญาตให้จ้างงานในบางกิจการกับความต้องการจ้างงานที่แท้จริง และการเปิดจดทะเบียนที่สิ้นเกินไป และขั้นตอนที่ซับซ้อนและยุ่งยากในการจดทะเบียน จนมีผลต่อการเข้าถึงการจดทะเบียนของคนทำงาน นอกจากนี้ การขึ้นทะเบียนผู้ติดตามและบุตรของคนทำงาน ปัญหาหลักของคนทำงานพบว่าผู้ติดตามและบุตรของคนทำงาน ไม่ได้อยู่ในเงื่อนไขของการขึ้นทะเบียนคนทำงาน ส่งผลให้ระบบไม่เปิดช่องให้เข้ารับสิทธิการคุ้มครองดูแลในการรักษาพยาบาล และสิทธิที่จะอยู่ในเมืองไทยร่วมกับคนทำงาน นอกจากนี้ถ้าให้ผู้ติดตามและบุตรของคนทำงานอาจเป็นปัญหาการเปลี่ยนผู้ประกอบการไม่มีความคล่องตัวได้

### 2.2 ระบบการพิสูจน์สัญชาติ และการนำเข้าคนทำงานถูกกฎหมายตาม MOU

ปัญหาอุปสรรคที่เป็นผลมาจากระบบการพิสูจน์สัญชาติ และการนำเข้าคนทำงานที่ผิดกฎหมายที่เข้ามาทำงานในประเทศไทยเพื่อปรับให้เป็นแรงงานถูกกฎหมาย ตาม MOU ดังนี้

### 1) การพิสูจน์สัญชาติ

การพิสูจน์สถานะและการพัฒนามีความสำคัญต่อบุคคลต่างๆ ที่มีสถานะในทางกฎหมายยังไม่ชัดเจน กล่าวคือ บุคคลที่มีสถานะยังไม่ชัดเจนว่าเป็นบุคคลที่มีสัญชาติไทยหรือเป็นคนทำงาน ทุกคนจะถูกสันนิษฐานทั้งหมดว่าเป็นคนทำงานตามกฎหมายคนเข้าเมืองมาตรา 57 อีกทั้งเมื่อมิได้มีหลักฐานแสดงการเข้าเมืองโดยถูกต้องตามกฎหมาย ก็ย่อมถูกสันนิษฐานว่าเป็นคนหลบหนีเข้าเมือง ซึ่งหากบุคคลนั้นๆ ไม่ได้รับการจัดทำทะเบียนประวัติฯ และบัตรประจำตัวประเภทต่างๆ ไว้ ซึ่งได้รับผลดีการจากผ่อนผันให้อยู่ในประเทศไทยได้ชั่วคราวแล้ว หากบุคคลนั้นถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับ ก็จะถูกแจ้งข้อหา "คนทำงานหลบหนีเข้าเมือง" แล้วดำเนินการส่งฟ้องศาลเพื่อผลักดันออกนอกประเทศไทยทันที หรือแม้แต่บุคคลที่ได้รับการจัดทำทะเบียนฯ และบัตรไว้การใช้สิทธิประเภทต่างๆ ก็ถูกจำกัดอย่างมาก จนในบางกรณีไม่อาจดำเนินชีวิตอย่างปกติสุขได้

นอกจากนี้คนทำงานและผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่เข้าใจรายละเอียดของข้อมูลอย่างชัดเจนในเรื่องการพิสูจน์สัญชาติ เช่น รายละเอียด ขั้นตอน ค่าใช้จ่ายและสถานที่ในการพิสูจน์สัญชาติ เนื่องจากขาดการประชาสัมพันธ์โดยหน่วยงานรัฐในทุกระดับ แม้ว่าคนทำงานที่ผ่านการพิสูจน์สัญชาติ และมีเอกสารรับรองบุคคลแล้ว ซึ่งถือได้ว่าเป็นการดำเนินการถูกต้องตามกฎหมาย แต่ยังคงพบว่าเมื่อคนทำงานกลับประเทศแล้ว ยังได้รับการปฏิบัติเสมือนเป็นคนทำงานที่เข้าเมืองผิดกฎหมาย ถูกกีดกัน อยู่เช่นเดิม กระบวนการดังกล่าวไม่ได้มีหลักประกันให้กับคนทำงานว่าจะได้รับความปลอดภัยหรือไม่จากการถูกกีดกัน

### 2) กระบวนการนำเข้าคนทำงานที่ผิดกฎหมายที่เข้ามาทำงานเพื่อปรับให้เป็นแรงงานถูกกฎหมายตาม MOU

ตามข้อตกลง MOU มีขั้นตอนการขอวีซ่าใช้เวลาดำเนินการนานถึง 1-3 เดือน ซึ่งเมื่อเทียบกับการข้ามพรมแดนแบบผิดกฎหมายจะใช้นเวลาน้อยกว่า สะดวกมากกว่า ทำให้คนทำงานนิยมใช้ช่องทางอื่นแทน และคนทำงานที่ถือพาสปอร์ตยังถูกเจ้าหน้าที่บางคนจับกุม มีการเรียกเก็บเงินสินบน รวมถึงไม่ได้รับการคุ้มครองแรงงานอย่างเต็มที่ และไม่ปฏิบัติตามสัญญาจ้างงานอย่างเคร่งครัดจากฝ่ายผู้ประกอบการ และการขยายเวลาเป็น 5 ปี และกลับไปประเทศของตนเพียง 1-2 เดือนเท่านั้น ทำให้กลุ่มคนทำงานเหล่านี้อาจจะตั้งรกรากจนอาจทำให้เกิดปัญหาเรื่องการร้องเรียนต่างๆ ตามมา เช่น การขอสัญชาติไทย และเรื่องสิทธิประโยชน์ต่างๆ

### 3. ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายคุ้มครองแรงงานและการเข้าถึงประกันสังคมของคนทำงานที่ผิดกฎหมายที่เข้ามาทำงานเพื่อปรับให้เป็นแรงงานถูกกฎหมาย

ในประเด็นนี้จากการวิเคราะห์ปัญหาการถือบัตรประจำตัวและบัตรอนุญาตทำงานของคนทำงาน พบว่า คนทำงานที่ไม่มีบัตรอนุญาตทำงาน เช่น การยึดบัตรของผู้ประกอบการไว้ เช่นนี้เป็นการจำกัดเสรีภาพที่จะเดินทางไปไหนมาไหน และการถูกคุกคามโดยเจ้าหน้าที่รัฐ

ส่วนความปลอดภัยเนื่องจากอุบัติเหตุในสถานประกอบการ พบว่าคนทำงานย่อมได้รับสิทธิการคุ้มครองแรงงานและการเข้าถึงระบบประกันสังคม แต่ทั้งนี้จะเห็นว่าคนทำงานไม่ได้รับสวัสดิการต่างๆ เนื่องจากการไม่เคร่งครัดในการบังคับใช้ตาม พรบ. คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 หรือเข้าสู่ระบบประกันสังคมได้เนื่องจากความล่าช้าในการใบอนุญาตที่มีเลข 13 หลัก

ในการจ้างงานของคนทำงานที่ผิดกฎหมายที่เข้ามาทำงานเพื่อปรับให้เป็นแรงงานถูกกฎหมาย จะเห็นว่า คนทำงานส่วนหนึ่งที่เข้ามาอย่างถูกกฎหมายยังคงอยู่ในระบบการจ้างงานที่ผู้ประกอบการไม่ได้ปฏิบัติตาม พรบ. คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 เช่น คนทำงานส่วนใหญ่ยังมีชั่วโมงการทำงานที่ยาวนาน ไม่ได้รับค่าล่วงเวลาและสวัสดิการต่างๆ ทำให้คนทำงานทั้งที่ได้มีการจดทะเบียนโดยถูกกฎหมายแล้วก็ตาม ยังไม่ได้รับสวัสดิการที่เพียงพอกับเงินเดือนที่ได้รับ เหมือนอย่างสาธารณรัฐเกาหลีที่มีการตรวจสุขภาพ คนทำงานต้องได้รับการตรวจสุขภาพระหว่างระยะเวลาการอบรมการจ้างตามระเบียบการของพระราชบัญญัติความปลอดภัยและพยานามัยในอุตสาหกรรม การประกันการบาดเจ็บ หรือ สหพันธรัฐมาเลเซียได้กำหนดสิทธิประโยชน์ และสวัสดิการของคนทำงานตามกฎหมายตามพระราชบัญญัติการจ้างงานแห่งชาติ ค.ศ.1955 โดยผู้ประกอบการต้องทำประกันชีวิตให้กับคนทำงาน

#### 4. จากการสัมภาษณ์เจาะลึกทั้ง 2 ฝ่ายสามารถสรุปวิเคราะห์ได้ดังนี้

4.1 ผู้ประกอบการมีปัญหาเรื่องการพิสูจน์สัญชาติ และคนต่างด้าวต้องไปแจ้ง กองตรวจคนเข้าเมืองทุกๆ 90 วัน ซึ่งเสียเวลาเนื่องจากในแต่ละวันมีคนต่างด้าวไปแจ้งจำนวนมาก ทำให้ยุ่งยากและต้องหยุดงาน ทั้งยังเสียค่าเดินทาง และมีขั้นตอนที่ยุ่งยากมากในการทำตามระเบียบของ MOU นอกจากนี้ผู้ประกอบการยังไม่ได้ให้สวัสดิการในการคุ้มครองแรงงาน และการรักษาพยาบาล และคนทำงานส่วนใหญ่ได้รับค่าตอบแทนต่ำกว่ามาตรฐานขั้นต่ำ และยังไม่ได้รับทะเบียนประกันสังคม ผู้ประกอบการเห็นว่าควรออกกฎหมายคุ้มครองแรงงานและสวัสดิการต่างๆ กับแรงงานต่างด้าวโดยเฉพาะ ทั้งนี้ควรให้รัฐจัดให้หลักประกันสุขภาพเฉพาะแรงงานต่างด้าว และการคุ้มครองแรงงานควรจัดให้มีการกำหนดค่าตอบแทนที่เท่าเทียมกัน และให้สวัสดิการค่าที่พัก ค่าอาหาร เป็นต้น ส่วนแนวทางในการป้องกันการหลบหนีของแรงงานต่างด้าวควรมีการปิดด่านชายแดนให้ชัดเจน หรือยึดหนังสือเดินทาง และให้สวัสดิการที่ดีแก่คนทำงาน

4.2 คนทำงานไม่ได้ค่าตอบแทนตามมาตรฐานขั้นต่ำ และไม่ได้รับสวัสดิการด้านที่พัก สวัสดิการค่าอาหาร การรักษาพยาบาล

## 5.2 ข้อเสนอแนะ

ผู้เขียนมีประเด็นในการให้ข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของ พ.ร.บ. คู่ครองแรงงาน พ.ศ. 2541 ให้เพิ่มเติมในคำว่า

ลูกจ้าง ในมาตรา 5 "ลูกจ้าง" หมายความว่า ผู้ซึ่งตกลงทำงานให้นายจ้างโดยรับค่าจ้าง ให้รวมถึงแรงงานต่างด้าวที่ได้ผ่านการบันทึกข้อตกลง (MOU) ไม่ว่าจะเรียกชื่ออย่างไร

และพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 ให้เพิ่มเติมในคำว่า ลูกจ้าง ในมาตรา 5 "ลูกจ้าง" หมายความว่า ผู้ซึ่งทำงานให้นายจ้างโดยรับค่าจ้าง ให้รวมถึงแรงงานต่างด้าวที่ได้ผ่านการบันทึกข้อตกลง (MOU) ไม่ว่าจะเรียกชื่ออย่างไร แต่ไม่รวมถึงลูกจ้าง ซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานบ้านอื่น มิได้มีการประกอบธุรกิจรวมอยู่ด้วย

2. ในการจัดสวัสดิการในด้านการรักษาพยาบาลให้แก่คนทำงาน หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควร

ให้คนทำงานได้ทำประกันชีวิตเช่นเดียวกับสหพันธรัฐมาเลเซีย

3. ปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 ควรแก้ไข

เพิ่มเติมบทบัญญัติเพื่อให้นายทะเบียนมีอำนาจในการเพิกถอนโควตาผู้ประกอบการ กรณีพบว่าผู้ประกอบการที่ใช้แรงงานคนทำงานละเมิดสิทธิแรงงานขั้นพื้นฐานและไม่ปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน

4. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรออกกฎหมายการคุ้มครองแรงงานสำหรับคนทำงานที่ผิดกฎหมายที่เข้ามาทำงานในประเทศไทยเพื่อปรับให้เป็นแรงงานถูกกฎหมาย โดยเฉพาะเพื่อให้คนทำงานดังกล่าวเข้ามาอยู่ในระบบที่ถูกต้องต่อไป

5. ในประเด็นเกี่ยวกับ MOU นั้น ภาครัฐควรอำนวยความสะดวกแก่คนทำงานจากประเทศ

เพื่อนบ้านที่เข้ามาโดยถูกกฎหมายให้สามารถขอใบอนุญาตทำงานในประเทศได้สะดวกมากขึ้น เพื่อลดขั้นตอนและค่าใช้จ่ายในการนำเข้าคนทำงานจากประเทศลาว กัมพูชา และพม่า และเร่งจัดตั้งระบบ One Stop Service ระหว่างไทยกับประเทศเพื่อนบ้านทุกสัญชาติ ตั้งแต่กระบวนการพิสูจน์สัญชาติ การตรวจลงตรา การขอใบอนุญาตทำงาน และจัดให้มีเจ้าหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง รวมทั้งมีการกระจายอำนาจลงสู่ระดับจังหวัด โดยเฉพาะแรงงานประเภทมาเข้าเย็นกลับและแรงงานตามฤดูกาล

6. ควรให้รัฐหรือกรมการจัดหางานที่เป็นผู้รับผิดชอบในการออกใบอนุญาตทำงานเพื่อไปขึ้นทะเบียนประกันสังคมของคนทำงานให้มีความรวดเร็วขึ้น

7. ควรให้คนทำงานที่เข้ามาทำงานช่วยส่งเสริมประเทศ มิใช่มาแย่งงานของคนไทย เช่น งานสกปรก งานอันตราย งานทุรกันดาร และงานลำบาก

8. ควรมีการจำกัดการเข้ามาทำงานของคนทำงานไม่ใช่เปิดเสรี เช่น ต้องผ่านบริษัท จัดหางาน จำกัดประเภทของงาน เป็นต้น

9. ผู้ประกอบการควรให้คนทำงานได้รับค่าตอบแทนตามมาตรฐานขั้นต่ำ 300 บาท ตามที่กำหนดไว้